

Arrest

nr. 196 815 van 19 december 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. KIRSZENWORCEL
Louizalaan 207 bus 13
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 17 december 2017 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 december 2017 houdende enerzijds een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en anderzijds een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. KIRSZENWORCEL die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn.

Op 3 juli 2017 diende zij een verklaring van wettelijke samenwoning in bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Gent.

Op 28 november 2017 werd de registratie van de wettelijke samenwoning van de verzoekende partij en mevrouw A.M.L. geweigerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand van Gent.

Op 14 december 2017 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) ten aanzien van de verzoekende partij.

Op diezelfde dag nam de verwerende partij tevens een inreisverbod ten aanzien van de verzoekende partij.

2. Over het voorwerp van de vordering

Niettegenstaande de verzoekende partij in haar verzoekschrift aangeeft dat ze een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid indient tegen "het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) met inreisverbod van 2 jaar betekend op 14 december 2017", blijkt ter terechtzitting dat de vordering enkel gericht is tegen de verwijderingsmaatregel.

Zo verduidelijkt de advocaat van de verzoekende partij dat ze een afzonderlijk beroep heeft opgesteld ten aanzien van de beslissing tot vasthouding, welk ze bij de Raadkamer zal indienen. Tevens heeft ze ook een afzonderlijk beroep opgesteld ten aanzien van het inreisverbod. Ze stipt aan dat uit het dispositief van haar verzoekschrift blijkt dat ze enkel de schorsing van de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel beoogt.

Gezien deze verduidelijking ter terechtzitting zal de Raad enkel de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de verwijderingsmaatregel onderzoeken.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of

terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Een repatriëring is nakend. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de omzendbrief van 17 september 2013, van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest), van de hoorplicht als algemeen beginsel, van “*het beginsel volgens het welk de administratieve overheid ertoe is gehouden bij het nemen van zijn beslissing rekening te houden met alle belangrijke gegevens*”, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij zet uiteen wat volgt:

“Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

Verzoeker verwijst dus ook naar de onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing hetzij schending van de plicht tot materiële motiveringsplicht. Tevens verwijst verzoeker aan de administratieve overheid een bondig motivering te hanteren, zonder hierbij rekening te houden met een paar essentiële elementen en, zonder hierbij rekening te houden met zijn specifieke situatie. Meer in het bijzonder wijst verzoeker naar:

- Alle beslissing zijn slechts erg summier en standaard gemotiveerd (altijd dezelfde tweede paragraaf in alle beslissingen verwijdering, inreisverbod, terugleiding naar grens en vasthouden: "Betrokkene diende op 1/06/2016 een verklaring...communicatiemiddelen"). Niet alleen het gaat over dezelfde motivatie maar bovendien bevat het een fout, nl.: de aanvraag werd op 3/07/2017 ingediend!

- De aanvraag tot samenwonen werd door absurde redenen geweigerd, zo bvb.:

Dhr N. F. (...), zegt dat zijn vriendin in Goiás is geboren daar waar ze in Mara Rosa geboren is. Brazilië is gedeeld in staten. Goiás is een staat, Mara Rosa is een stad in Goiás (zie Braziliaanse reispass van tweede verzoekster en https://en.wikipedia.org/wiki/Mara_Rosa)

-Hij zegt dat ze de dubbele nationaliteit heeft. De Ambtenaar van de Burgerlijke Stand denkt dat ze enkel de Belgische bezit. Verzoeker heeft gelijk. Zijn partner is in Brazilië geboren en heeft ook de Braziliaanse nationaliteit. Ter bewijs legt ze haar Belgische en Braziliaanse paspoort neer (zie bijlage). Er is een beroep hangende voor de rechtbank van familie van Gent.

- Vanwaar verzoeker komt, nl Couto Magalhães is het heel afgelegen waar geen internet of gsm netwerk is. Deze informatie wordt opzij geschoven door tegenpartij met de standaard formulering: «Betrokkene kan met mevrouw (...) aldaar in contact blijven via moderne communicatiemiddelen». Er is in de bestreden beslissing geen enkele grondige afweging tussen rurale Couto Magalhães zonder moderne communicatie middelen en het contact tussen partijen.

- Partijen kennen elkaar sinds 1986 en hadden toen een relatie gedurende meer dan 25 jaar hadden ze geen contact door het gebrek van communicatiemiddelen en afstand.

- Het eerste bevel om het grondgebied te verlaten dateert van 26/10/2017, een beroep werd tijdig ingediend-tegenpartij was wel op de hoogte (zie motivatie bevel tot verwijdering). Dit beroep is misschien niet schorsend maar het bevel dd. 26/10 was niet uitvoerbaar (cf verzoekschrift met RVVn°213098) doordat er geen definitieve beslissing was ivm hun aanvraag tot samenwonen. Beslissing die hij pas op 1/12 ontvangen heeft en nu een beroep voor de familierechtbank ingediend heeft.

- DVZ was op de hoogte van verzoekers familiale situatie en adres samen met zijn partner.

- Er is geen risico op onderduiken daar verzoeker een vast adres in België heeft. DVZ kent zijn adres en de politiediensten ook want ze zijn hem thuis om 7u30 komen halen..

In elk geval, uit de bestreden beslissing blijkt dat het dossier van verzoeker NIET op uitgebreide wijze werden onderzocht.

Aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken de bestreden beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd dient deze vernietigd te worden.

M.a.w., is verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag niet van de juiste feitelijke gegevens uitgegaan, niet correct heeft beoordeeld en op grond daarvan niet in redelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De zorgvuldigheidsplicht vereist in deze dat de gemachtigde van de minister alvorens een negatieve beslissing te nemen en iemand in een gesloten centrum vast te houden, nader onderzoek verricht aangaande een mogelijk beroep tegen de beslissing van schijnrelatie en humanitaire situatie van verzoekende partijen verder te controleren.

Een andere bewijs van gebrek aan zorgvuldigheid is dat alle beslissing zijn slechts erg summier en standaard gemotiveerd (altijd dezelfde tweede paragraaf in alle beslissingen verwijdering, inreisverbod, terugleiding naar grens en vasthouden : "Betrokkene diende op 1/06/2016 een verklaring.....communicatiemiddelen"). Niet alleen het gaat over dezelfde motivatie maar bovendien bevat het een fout, nl : de aanvraag werd op 3/07/2017 ingediend !

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De omzendbrief van 17 september 2013 voorziet in een tijdelijke bescherming tegen gedwongen verwijdering.(Omzendbrief betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf (publicatie 23/09/2013)

De bescherming tegen gedwongen verwijdering geldt vanaf de datum van het ontvangsbewijs van aanvraag tot samenwonen tot dat er een beslissing is.

Het bevel wordt niet gedwongen uitgevoerd . Er is nog geen definitief beslissing dus het bevel kan niet uitgevoerd worden. Er hangt nog een beroep voor de Familierechtbank van Gent.

Verzoeker stelt het volgende : dat quasi elk huwelijks/samenwoningvoornemen met een persoon die over precaire verblijfstitel beschikt als een verdacht schijnhuwelijk/samenwoning wordt onderzocht. De Europese rechtspraak indachtig, nl. dat het recht om te huwen niet absoluut is en het aan de nationale wetgever komt om hierop beperkingen aan te brengen zonder het recht in zijn kern aan te tasten, kunnen bij deze praktijk enkele fundamentele vragen worden gesteld. De praktijk waarbij illegalen in het verleden bij de huwelijksaangifte werden opgepakt met het oog op een onmiddellijke repatriëring is in dit kader dan ook zeer ambivalent.

Sinds de Omzendbrief van 13 september 2005 kan de gedwongen uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten in bepaalde gevallen worden opgeschort tot aan de dag volgend op de dag van de huwelijksvoltrekking/samenwoning of tot aan de dag van de weigering om het huwelijk te voltrekken/samenwoning te registreren. Er is nog een beroep hangende voor de familierechtbank. Er is nog een (niet-schorsend weliswaar) beroep hangende tegen de eerste bevel om het grondgebied te verlaten dd. 26/10. Verzoeker en zijn partner verzetten zich tegen deze gedwongen scheiding !

Er moet nogmaals aan worden herinnerd dat het ontbreken van een verblijfsrecht principieel geen afbreuk mag doen aan het recht om te huwen/om samen te wonen....

Verzoeker concludeert dat er sprake is van zeer tegenstrijdige rechtspraak over een fundamenteel mensenrecht.

Art. 74/ 13 Vreemdelingenwet bepaalt: “ Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat rekening werd gehouden met het gezinsleven dat verzoeker onderhoudt met zijn partner. Dit gezinsleven werd/ wordt aannemelijk gemaakt door de samenwoningverklaring. De Dienst Vreemdelingenzaken wordt steeds onmiddellijk in kennis gesteld van een samenwoning waarbij één van de partners niet over legaal verblijf beschikt op Belgisch grondgebied. De Staatssecretaris was derhalve op de hoogte van het gezinsleven van verzoeker minstens behoorde zij hiervan op de hoogte te zijn. Zij diende hiermee rekening te houden overeenkomstig art. 74/13 Vreemdelingenwet; aan het gezinsleven van verzoeker met een Nederlandse EU-onderdaan wordt evenwel geen enkele overweging gewijd, zodat een schending van de formele motiveringsverplichting voorligt. Overeenkomstig het beginsel van de zorgvuldigheidsverplichting diende de Staatssecretaris minstens te onderzoeken of en welk gezinsleven tussen verzoeker en zijn partner voorligt. Uit de inhoud van de bestreden beslissing blijkt niet dat door de Staatssecretaris enig onderzoek werd gevoerd naar het bestaan van het gezinsleven van verzoeker voor het afgeven van de beslissing, hetgeen strijdig is met de verplichting in hoofd van de Staatssecretaris om haar beslissing op een zorgvuldige wijze tot stand te laten komen.

Er is geen rekening gehouden met de krasse fouten in de beslissing tot weigering van samenwoning van de Ambtenaar van Burgerlijk Stand (De ABS zegt dat mevrouw enkel de Belgisch nationaliteit heeft, daar verzoeker zegt dat ze de dubbele nationaliteit heeft-de ABS concludeerde dat verzoeker haar niet goed kent ! Maar zijn partner heeft de dubbele nationaliteit, enz..-zie paspoort in bijlage).

Zou verzoeker met zijn partner hier in België willen trouwen of samenwonen (bv via een notaris) dan zou ze belet worden door de Ambtenaar van Burgerlijk stand. Zelfs niet in buitenland, zijn ze zij niet in staat om samen te wonen of te huwen. Want ofwel zal de Ambtenaar van Burgerlijk stand weigeren om hun samenwoning te voltrekken (na advies van Parket) ofwel, de samenwoning afgesloten bij een notaris of het huwelijksakte van Brazilië niet erkennen op basis van wetsontduiking. Deze bepaling wordt soms gebruikt om buitenlandse huwelijksakten niet te erkennen wegens vermeend schijnhuwelijk. Het kan gaan om situaties waarin de betrokkenen eerder een weigeringsbeslissing tot huwelijksvoltrekking in België kregen en waar de betrokkenen vervolgens in het buitenland zijn gaan huwen. (zie <http://www.kruispuntmi.be/thema/vreemdelingenrecht-internationaal-privaatrecht/familiaal-ipr/huwelijk/erkenning-huwelijk>)

Zou ze in Brazilië huwen/samenwonen, moet zijn partner terug naar Brazilië samen met hem verhuizen. Zijn partner leeft en werkt in België en heeft kinderen en kleine kinderen uit een vorige relatie die in België wonen.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM, waartoe tevens het beginsel van het belang van het kind en een billijke belangenafweging toebehoren (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144). Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het

Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast. Het Hof van Justitie stelt in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit te nemen, zij dus aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn opgelegde verplichtingen dient te voldoen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, par. 49). Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet maakt derhalve een individueel onderzoek noodzakelijk. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat de gemachtigde bij het nemen van deze bestreden beslissing rekening heeft gehouden met het gezins- en familieleven van de verzoekende partij, conform artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Schending van de artikelen 41 van het handvest en het hoorplicht als algemeen beginsel : De verzoekende partij wijst er op dat hij niet werd gehoord door de verwerende partij. Hij stipt aan dat indien hij gehoord zou zijn geweest zij er de verwerende partij op had kunnen wijzen dat de bestreden beslissing een onderbreking in zijn gezinsleven met zijn partner zou betekenen..

Hij kon aantonen dat de beslissing tot schijnhuwelijk absurde is en de grove fouten van de Ambtenaar van Burgerlijk stand die geleidt hebben naar de negatieve beslissing bewijzen zo :

Zo bvb zegt de ambtenaar van Burgerlijk stand dat (verwijten van de ambtenaar van Burgerlijk stand in het cursief):

1/De politie kan wel vaststellen dat een man en een vrouw samenwonen maar omdat geen foto's en dergelijk kunnen ze niet vaststellen dat het vermelde de betrokken zijn.-Nochtans, Wat bijzonder aanstootgevend is, is dat de politie eerste verzoeker wel thuis (op het vermelde adres) wist te komen halen op 14/12 om 7u30 om hem naar een gesloten centrum te sturen.

Bovendien legt verzoekers het huurcontract dd.20/12/2015 waar beide namen worden vermeldt.

2/Ze verklaren wel foto's te hebben op hun gsm maar kunnen niet laten zien : Eerste verzoeker had een oud gsm bij zich, geen smartphone (dus zonder camera) en tweede verzoekster's gsm was toen kapot. Ze leggen wel nu die foto's neer : kerstmis 2016 en zomer met dochter en zoon van tweede verzoekster.

3/Betrokken zouden fouten of onwetend zijn wanneer gevraagd wordt naar essentiële gegevens van hun partner.

-Mevr A. M. L. (...) zegt dat haar toekomstige partner in Cruzaltina geboren is daar waar hij in Couto Magalhães geboren is en dat hij op 12/12/1959 geboren is :

Cruzaltina was de vroegere naam van Couto Magalhaes die vandaag in de Staat Tocantins zich bevindt. Tocantins bestaat sinds 1988 (zie <https://en.wikipedia.org/wiki/Tocantins>).Eerste verzoeker is in 1956 geboren, dus voor het ontstaan van Tocantins.Zie ook bijlage.

-Dhr N. F. (...), zegt dat zijn vriendin in Goiás is geboren daar waar ze in Mara Rosa geboren is. Brazilië is gedeeld in staten. Goiás is een staat, Mara Rosa is een stad in Goiás (zie Braziliaanse reispas van tweede verzoekster en https://en.wikipedia.org/wiki/Mara_Rosa)

- Hij zegt dat ze de dubbele nationaliteit heeft . De Ambtenaar van de Burgerlijk Stand denkt dat ze enkel de Belgische bezit. Eerste verzoeker heeft gelijk. Tweede verzoekster is in Brazilië geboren en heeft ook de Braziliaanse nationaliteit. Ter bewijs legt ze haar Belgische en Braziliaanse paspoort neer (zie bijlage).

Hij meent dat indien hij zou zijn gehoord, zulks mogelijks tot een andere beslissing had kunnen leiden, vooral omdat hij alle bewijzen heeft (zie bijlagen). Ter zake verwijst hij naar verschillende arresten van de Raad, waarbij de Raad zich uitspreekt over een schending van artikel 41 van het handvest juncto de hoorplicht.

Zo bvb : De Raad van State (RvS n° 230 257 van 19 februari 2015) verduidelijkt bovendien dat het aan verwerende partij toekomt om verzoekende partij expliciet uit te nodigen om haar grieven ten aanzien van een beslissing tot beëindiging van verblijf te verduidelijken.In casu werd verzoekende partij hiertoe nooit uitgenodigd. Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36). Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 31).

De verzoekende partij kan bijgevolg op dienstige wijze de schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur aanvoeren.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren

rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37). Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

De bestreden beslissing moet eveneens worden aangemerkt als bezwarende besluit dat de belangen van de verzoekende partij ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is in casu derhalve van toepassing.

Dat de gemachtigde van de Staatssecretarisvoorn Migratie en Asielbeleid dat ook op basis van de voorgelegde gegevens, een onredelijke beslissing heeft genomen;

Er is geen risico op onderduiken, partijen gaan een huwelijksaangifte indienen, ze wonen al meer dan 2 jaar samen op hetzelfde adres, een beroep werd tegen het eerste bevel om het grondgebied ingediend en een beroep tegen de negatieve foutieve beslissing van de ambtenaar van Burgerlijk Stand werd ingediend.

Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen en hun nietigverklaring verantwoorden.

Verzoeker meent dat in casu een onderzoek naar zijn feitelijke situatie volledig afwezig is.

De formele motiveringsverplichting valt uiteen in een evenredigheids- en een draagkrachtvereiste.

Op grond van de evenredigheidsvereiste is het nodig dat de motivering evenredig is aan het belang van de beslissing. In casu betreft een verwijderingsmaatregel met inreisverbod !

Dat er geen enkele grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij verzoeker en zijn levenspartner wordt veroorzaakt door het feit dat verzoeker voor onbepaalde tijd het land dient te verlaten en zo van zijn levenspartner wordt gescheiden en het door de Dienst Vreemdelingenzaken nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

De hierboven geciteerde motivering is niet evenredig aan het belang van de beslissing voor verzoeker.

De gevolgen van deze beslissing zijn zeer ernstig voor hem.

Vanwaar hij komt Couto Magalhães is het heel afgelegen waar geen internet is of gsm netwerk is. Dat wordt opzij geschoven door tegenpartij met de standaard formulering : « Betrokkene kan met mevrouw (...) aldaar in contact blijven via moderne communicatiemiddelen ». Er is in de bestreden beslissing geen enkele grondige afweging is gebeurd tussen rurale Couto Magalhaes zonder moderne communicatie middelen en het contact tussen partijen. Zo zijn ze meer dan 25 jaar gescheiden gebleven, zonder contact (Facebook, etc). Vandaag nog heeft verzoeker enkel een oud gsm (en geen android en smartphone).

Het staat buiten kijf dat de tegenpartij de draagkrachtvereiste miskent door een verwijderingsmaatregel met inreisverbod te betekenen met een beslissing die slechts erg summier gemotiveerd is (altijd dezelfde tweede paragraaf in alle beslissingen verwijdering, inreisverbod, terugleiding naar grens en vasthouden : "Betrokkene diende op 1/06/2016 een verklaring.....communicatiemiddelen"), terwijl de gevolgen van deze beslissing voor verzoeker erg ingrijpend zijn en moeilijk onderschat kunnen worden.

Dat de gemachtigde van de Staatssecretarisvoorn Migratie en Asielbeleid dat ook op basis

van de voorgelegde gegevens, een onredelijke beslissing heeft genomen;

Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen en hun nietigverklaring verantwoorden."

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het begrip

‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel. Zo wordt verwezen naar artikel 7, alinea 1, 2° van de Vreemdelingenwet en naar artikel 74/14, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet. Tevens wordt uiteengezet welke feitelijke overwegingen aan de basis van de bestreden beslissing liggen. Zo wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de korte duur van het verblijf waartoe ze gemachtigd was. Dit motief wordt overigens niet betwist door de verzoekende partij. Verder wordt gemotiveerd dat haar geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan omdat ze geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere beslissing tot verwijdering. Er wordt nog bijkomend aangestipt dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 26 oktober 2017 en dat het dan ook weinig waarschijnlijk is dat ze gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Tevens wordt opgemerkt dat het beroep dat de verzoekende partij indiende tegen de eerdere verwijderingsmaatregel niet schorsend is. Er wordt ook nog verduidelijkt dat de verzoekende partij een verklaring van wettelijke samenwoning met de Belgische onderdane, mevrouw A.M.L., heeft afgelegd bij de stad Gent op 1 juni 2017; dat het parket een negatief advies gaf op 27 november 2017 en dat de wettelijke samenwoning op 28 november 2017 werd geweigerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand van Gent. Tevens wordt aangestipt dat de intentie om samen te wonen niet automatisch recht geeft op verblijf; dat zowel de verzoekende partij als haar partner van meet af aan wisten dat het gezinsleven in België precair was gelet op de illegale verblijfssituatie van de verzoekende partij. De verwerende partij motiveert verder dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM en dat zij in contact kan blijven met haar partner via de moderne communicatiemiddelen. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Anders dan wat de verzoekende partij poogt te laten uitschijnen werd in de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij.

Waar de verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing foutief is gemotiveerd doordat in de motieven van de bestreden beslissing gesteld wordt dat de aanvraag voor registratie van de wettelijke samenwoning zou zijn ingediend op 1 juni 2016 in plaats van op 3 juli 2017, betreft dit duidelijk een materiële vergissing in de motieven van de bestreden beslissing, die op het eerste gezicht geen afbreuk doet aan de correctheid en de redelijkheid van de motivering. Essentieel in dit stuk van de motivering is dat er een aanvraag was tot registratie van de wettelijke samenwoning en dat deze registratie werd geweigerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand, hetgeen de verzoekende partij overigens niet betwist. Dergelijke materiële mislag volstaat niet om de bestreden beslissing te schorsen.

De verzoekende partij betwist overigens niet dat zij niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 7, alinea 1, 2° van de Vreemdelingenwet. *In casu* werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de duur van het kort verblijf waartoe zij gemachtigd was in toepassing van het internationaal akkoord d.d. 8 november 2010.

In zoverre de verzoekende partij er op wijst dat haar aanvraag om registratie van haar wettelijke samenwoning om absurde reden werd geweigerd en vervolgens ingaat op de motieven van de beslissing tot weigering van de registratie van de wettelijke samenwoning, dient de Raad op te merken

dat het niet tot zijn rechtsmacht behoort uitspraak te doen over de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand. Hiertoe staat een beroep open bij de familierechtbank. *In casu* dient de Raad enkel na te gaan of de verwerende partij zich gebaseerd heeft op de correcte feitelijke gegevens en *in casu* blijkt dat er een weigeringsbeslissing is van de ambtenaar van de burgerlijke stand, zodat het buiten kijf staat dat de verzoekende partij niet over een legaal verblijf beschikt in België.

Verder werd geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan om reden dat niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg werd gegeven (artikel 74/14, §3, 4° van de Vreemdelingenwet). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij terecht heeft vastgesteld dat geen gevolg werd gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 26 oktober 2017. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt in de bestreden beslissing is een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen een bevel om het grondgebied te verlaten niet schorsend en doet het gegeven dat er tegen een eerder bevel een beroep werd ingesteld, geen afbreuk aan de vaststelling dat zij nog steeds uitvoering diende te geven aan dit bevel. Dit punt wordt niet betwist door de verzoekende partij in haar verzoekschrift.

Door de verwerende partij wordt ook gemotiveerd dat de verzoekende partij behoorde te weten dat het voorgehouden gezinsleven in België vanaf het begin precair was gelet op haar illegale verblijfssituatie. Daarop concludeert de verwerende partij dat een terugkeer naar het land bijgevolg geen schending van artikel 8 van het EVRM kan inhouden en dat zij met mevrouw A. M. L. tijdens haar verblijf in het land van herkomst contact kan blijven houden via moderne communicatiemiddelen.

De verzoekende partij geeft aan dat zij afkomstig is van een heel afgelegen plek waar geen internet of gsm netwerk is. De Raad dient vast te stellen dat de verzoekende partij zich *in casu* beperkt tot een blote bewering. Deze bewering wordt evenwel op geen enkele manier aannemelijk gemaakt. Bovendien toont de verzoekende partij ook niet aan dat zij niet naar een andere plek zou kunnen gaan om daar contact met mevrouw L. te zoeken. Daar waar zij elkaar sinds 1986 zouden kennen en toen ook geen contact hadden, dient opgemerkt te worden dat de moderne communicatietechnologieën en verschillende mogelijkheden voor een netwerk, sindsdien grondig veranderd zijn. Met haar betoog maakt de verzoekende partij op het eerste gezicht niet aannemelijk dat de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd of kennelijk onredelijk zou zijn op dit punt.

In zoverre de verzoekende partij wijst op het feit dat er geen risico op onderduiken is, dient de Raad *prima facie* op te merken dat dit ook niet werd weerhouden in de thans bestreden beslissing.

De verzoekende partij wijst op de omzendbrief van 17 september 2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf. Ze verduidelijkt dat er bescherming bestaat tegen gedwongen verwijdering vanaf de datum van het ontvangstbewijs van de aanvraag tot samenwoning tot dat er een beslissing is. Ze betoogt vervolgens dat het bevel niet uitvoerbaar zou zijn geweest gelet op het feit dat er nog geen definitieve beslissing was in het kader van de aanvraag tot samenwoning.

Uit nazicht van de voormelde omzendbrief d.d. 17 september 2013 lijkt dat er op het eerste gezicht geen bezwaar is tegen een gedwongen uitvoering eens de ambtenaar van de burgerlijke stand, zoals *in casu*, geweigerd heeft de wettelijke samenwoning te registreren. In dit geval was er reeds een weigeringsbeslissing op 28 november 2017, dus ruim voor er sprake was van het bestreden bevel.

In zoverre de verzoekende partij wijst op de thans hangende procedure bij de familierechtbank is dit gegeven *prima facie* niet van dien aard om afbreuk te doen aan de bestreden beslissing. Vooreerst is het beroep bij de familierechtbank tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand niet schorsend. Verder dient opgemerkt te worden dat een bestuursbeslissing geacht wordt in overeenstemming te zijn met de wet tot het tegendeel wordt bewezen. *In casu*, kan op heden niet gesteld worden dat de beslissing waarbij het samenwonen als schijnsamenwoning wordt beschouwd onwettig is, zodat het in deze stand van het geding hoegenaamd niet zeker is dat verzoekende partij wel zal kunnen samenwonen. Zo later zou blijken dat de voormelde beslissing behept is met een onwettigheid en dat er geen reden meer is om zich te verzetten tegen de voorgenomen samenwoning, dan kan de verzoekende partij nog steeds het Belgische grondgebied betreden met het oog op het voorgenomen samenwonen, vermits het thans bestreden bevel geen absoluut verbod inhoudt om het Belgisch grondgebied te betreden.

Het louter indienen van een beroep tegen een weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand verschaft overigens geen verblijfsrecht, en verhindert aldus niet dat een verwijderingsmaatregel wordt genomen.

Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek een persoonlijke verschijning verplicht is. De verzoekende partij toont niet aan dat zij zich niet door haar advocaat kan laten vertegenwoordigen en tevens heeft ze de mogelijkheid om deze procedure op te volgen vanuit het buitenland.

Prima facie toont de verzoekende partij geen schending aan van de omzendbrief van 17 september 2013.

Voorts wijst de verzoekende partij nog naar de toepassing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dit artikel is een algemene bepaling dat een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Anders dan wat de verzoekende partij voorhoudt blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat er wel degelijk rekening werd gehouden met het voorgehouden gezinsleven en dat er hieromtrent werd gemotiveerd.

Waar de verzoekende partij stelt dat er geen rekening werd gehouden met de krasse fouten in de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand, weze het herhaald dat een bestuursbeslissing geacht wordt in overeenstemming te zijn met de wet tot het tegendeel bewezen wordt. Het komt niet toe aan de verwerende partij, noch aan de Raad om de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand te gaan beoordelen. Hiervoor kan de verzoekende partij zich richten tot de familierechtbank. De verwerende partij was er op het eerste gezicht niet toe gehouden rekening te houden met de argumenten van de verzoekende partij ten aanzien van de beslissing getroffen door de ambtenaar van de burgerlijke stand.

Op het eerste gezicht kan geen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

De verzoekende partij beroept zich nog op artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en stelt daarbij dat indien zij gehoord zou zijn geweest zij de verwerende partij er op had kunnen wijzen dat de bestreden beslissing een onderbreking in haar gezinsleven zou betekenen en dat ze had kunnen aantonen dat de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand grove fouten bevatte.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft meermaals gesteld dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie niet is gericht tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. De aanvrager van een verblijfstitel kan er bijgevolg geen recht aan ontleen om in elke procedure betreffende zijn aanvraag te worden gehoord (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12).

Dit standpunt werd uitdrukkelijk bevestigd door de Raad van State in haar arrest nr. 233.719 d.d. 3 februari 2016.

Het recht te worden gehoord, dat als onderdeel van de rechten van verdediging verankerd is als algemeen beginsel van het Unierecht, waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en

alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C- 287/02, Jurispr. blz. I- 5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C- 141/08 P, Jurispr. blz. I- 9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran, C- 27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65) (HvJ, 22 november 2012, M., C-277/11, punt 87).

Daarenboven kan een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Uit het bovenstaande volgt dat een schending van het recht om gehoord te worden slechts dan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing kan beïnvloeden, wanneer verzoekende partij zou aantonen dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van het terugkeerbesluit hadden kunnen beïnvloeden.

Derhalve zal niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen terugkeerbesluit leiden. Zelfs indien sprake zou zijn van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, dient bijkomend aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben (cfr. HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punten 39-40).

In casu blijkt op het eerste gezicht niet dat de verzoekende partij elementen aanreikt waarvan kan worden aangenomen dat ze de inhoud van de verwijderingsmaatregel had kunnen beïnvloeden. Daar waar de verzoekende partij wijst op een onderbreking in haar gezinsleven, blijkt dat de verwerende partij duidelijk met dit element rekening heeft gehouden en in zoverre zij stelt dat zij had kunnen aantonen dat de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand grove fouten bevatte, dient wederom te worden aangestipt dat het niet aan de verwerende partij toekwam om deze beslissing inhoudelijk te gaan beoordelen. Zij kon enkel vaststellen dat er een weigeringsbeslissing was hetgeen onmiskenbaar betekent dat de verzoekende partij niet over een precair legaal verblijf beschikt op grond van een aanvraag tot de registratie van een samenwoning.

De verzoekende partij toont *prima facie* noch een schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, noch van de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het Unierecht.

Op het eerste gezicht lijkt de verwerende partij geheel terecht, en binnen de haar ter zake toebedeelde bevoegdheid, te hebben geoordeeld dat aan verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering kon worden afgeleverd.

De verwerende partij handelde daarbij op het eerste gezicht, na een grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Op het eerste gezicht wordt noch een schending van de motiveringsplicht, noch van de zorgvuldigheidsverplichting of van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is niet ernstig.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van artikel 22 van de Grondwet.

Ter adstruering van haar middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

“Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven.

Artikel 22 van de Grondwet omvat eveneens het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven.

Daar verzoeker de partner is van een Belg- van Braziliaanse afkomst die gemachtigd is in België te verblijven en dat hij de artikelen kan invoeren. Er kan slechts een uitzondering gemaakt worden op het recht op gezinsbeleving wanneer dit in een democratische samenleving noodzakelijk is.

Ten eerste wonen partijen al een geruime tijd effectief samen (december 2015-zie huurcontract). Ze zijn beide oorspronkelijk van Brazilië en kennen elkaar al lang. Ze hadden een relatie in 1986 toen ze beide in Brazilië woonden. Ze kende elkaar omdat ze burens waren (mijnheer had een boerderij naast die van haar vader). Hun eerste contact was tijdens een fuif.

Na mevrouw L. (...)’s echtscheiding omdat verzoeker in Brazilië in Brazilië was begonnen ze hun relatie opnieuw.

Verzoeker kent en ziet mevrouw L.(...)’s kinderen heel vaak (zie foto’s).Ze wonen al 2 jaar samen.

Waar verzoeker woonde in rurale Couto Magalhães is er geen internet.

Onder artikel 8 EVRM uiteindelijk aanvaard wordt, daar de verwerende partij voert geen belangenafweging uit. Ook het gezinsleven tussen de verzoekende partij en zijn toekomstige vrouw wordt niet aanvaard.

Ze overwegen nu om een huwelijksaangifte in te dienen (zie volmacht in bijlage). Zo worden ze niet voor 2 jaar of meer gescheiden.

Er zijn echter gevallen denkbaar waarin de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zelfs uit hoofde van een gebonden bevoegdheid, bekleed is met een onwettigheid of een schending van het internationaal verdragsrecht. Geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna : het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het gegeven dat de verwerende partij in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvoeren van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

In concreto betekent dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de geldende wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoeker in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 E.V.R.M. en artikel 3.1. van het vierde protocol van het E.V.R.M. Door het inreisverbod moet hij tenminste 1 jaar wachten om een aanvraag in te dienen om het inreisverbod op te heffen.

De ingeroepen bepalingen verhinderen bijgevolg dat verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf indient bij de betrokken Belgische diplomatieke of consulaire post.

Verder stelt verzoeker dat het voor haar niet mogelijk is om een gezinsleven te hebben in een ander land dan België, nl. Zijn Belgische partner hier woont, heeft zijn kinderen en werkt.

Artikel 8 van het EVRM bevat geen absoluut recht en ongeacht of een verblijf wordt geweigerd dan wel beëindigd, zijn Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 140).

Zowel wanneer sprake is van een eerste vraag om toelating tot verblijf als wanneer het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf, zijn de toepasselijke beginselen dezelfde en dient dezelfde kernvraag te worden beantwoord, met name of de Staat binnen haar beleidsmarge een billijke afweging gemaakt heeft tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68-69).”

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *"fair balance"* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad merkt op dat dat de wettelijke samenwoning tussen verzoekende partij en mevrouw I.A. M. L. tot op heden niet wordt erkend door de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Gent, nu zij de registratie ervan heeft geweigerd. Er werd geoordeeld dat de verzoekende partij deze wettelijke samenwoning enkel wil afsluiten met het oog op het verkrijgen van een verblijfstitel. Een schijnrelatie wordt niet beschermd door artikel 8 van het EVRM. Het loutere feit dat de verzoekende partij thans een aangifte voor een huwelijk wil doen, doet hieraan geen afbreuk.

Echter blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij het bestaan van een gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar partner aanvaardt daar ze meteen overgaat tot een belangenafweging aangaande het gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar partner.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben

het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Hoewel artikel 8 EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

In casu wijst de verwerende partij er in de motieven van de bestreden beslissing op dat de verzoekende partij wist dat het voortbestaan van het gezinsleven in België van meet af aan precair was. De verzoekende partij betwist dit niet. Zoals hiervoor reeds werd gesteld zal er in een dergelijke situatie slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. *In casu* toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar hoofde sprake zou zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden. De bestreden beslissing houdt niet in dat de verzoekende partij definitief de toegang tot het Belgisch grondgebied wordt ontnomen. Indien blijkt dat de beroepsprocedure tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand een gunstige uitkomst heeft dan kan ze na één jaar de opschorting van het inreisverbod aanvragen en kan zij mits het naleven van de wettelijke

procedures, opnieuw toegang verkrijgen tot het Belgisch grondgebied. Zoals de verwerende partij aangeeft betekent een verwijdering van het grondgebied niet dat er geen contact meer mogelijk zou zijn tussen de betrokken partners gedurende de duur van de tijdelijke verwijdering. De verzoekende partij stelt wel dat er geen contact mogelijk zou zijn, doch zij brengt daar niet het minste begin van bewijs van aan. Bovendien toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Het loutere feit dat de partner in België werkzaam zou zijn, hetgeen evenmin wordt aangetoond, betekent als dusdanig nog geen hinderpaal voor het verder zetten van het gezinsleven. Het staat de partner van de verzoekende partij vrij om haar partner te vervoegen in het land van herkomst. *In casu* blijkt de partner van de verzoekende partij bovendien ook over de Braziliaanse nationaliteit te beschikken en is het dus niet onmogelijk voor haar om ginds een verblijfsrecht te verwerven. Er wordt evenmin aangetoond dat de kinderen niet mee zouden kunnen verhuizen. Zo de partner er echter voor zou kiezen om in België te verblijven staat het haar vrij om de verzoekende partij tijdens vakantieperiodes op te zoeken.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij op het eerste gezicht niet aannemelijk dat er in hoofde van de verwerende partij een positieve verplichting zou bestaan om haar op het grondgebied toe te laten.

De schending van artikel 8 EVRM wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

Artikel 22 van de Grondwet heeft dezelfde betekenis als artikel 8 van het EVRM. Gezien er op het eerste gezicht geen schending van artikel 8 van het EVRM kan worden aangenomen, kan er evenmin een schending van artikel 22 van de Grondwet worden aangenomen.

Het tweede middel is niet ernstig.

In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de het recht om te huwen/samen te wonen en het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uit de artikelen 12 en 13 van het EVRM en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij zet uiteen wat volgt:

“Zou verzoeker met zijn partner hier in België willen trouwen of samenwonen (bv via een notaris) dan zou ze belet worden door de Ambtenaar van Burgerlijk stand. Zelfs niet in buitenland, zijn ze hij niet in staat om samen te wonen of te huwen. Want ofwel zal de Ambtenaar van Burgerlijk stand weigeren om hun huwelijk te voltrekken (na advies van Parket) ofwel, de samenwoning afgesloten bij een notaris of het huwelijksakte van Brazilië niet erkennen op basis van wetsontduiking. Deze bepaling wordt soms gebruikt om buitenlandse huwelijksakten niet te erkennen wegens vermeend schijnhuwelijk. Het kan gaan om situaties waarin de betrokkenen eerder een weigeringsbeslissing tot huwelijksvoltrekking in België kregen en waar de betrokkenen vervolgens in het buitenland zijn gaan huwen. (zie <http://www.kruispuntmi.be/thema/vreemdelingenrecht-internationaal-privaatrecht/familiaal-pr/huwelijk/erkenning-huwelijk>)

Zou ze in Brazilië huwen/samenwonen, moet zijn partner terug naar Brazilië samen met hem verhuizen. Zijn partner leeft en werkt in België en heeft kinderen en kleine kinderen uit een vorige relatie die in België wonen.

Verzoeker heeft het recht om in België te blijven, tijdens een procedure waarvan zijzelf het voorwerp uitmaakt (procedure voor de familie rechtbank), in afwachting van een in kracht van gewijsde gegane rechterlijke beslissing. Artikel 16 van de UVRM, artikel 12 van het EVRM evenals artikel 23 van het IVBP, garandeert bovendien aan elke burger in principe het recht om in het huwelijk te treden en samen te wonen. Door verzoeker uit te wijzen, wordt dan ook flagrant afbreuk gedaan aan verzoeker zijn recht om te huwen/samen te wonen, en het rechtsmiddel van verzoeker om tegen de weigeringsbeslissing in beroep te gaan, minstens dus de procedure regelmatig te kunnen voltooien, in afwachting van een in kracht van gewijsde gegane rechterlijke beslissing. Voor verzoeker is het dan ook kennelijk onredelijk om te gaan stellen dat de hij een visum kan aanvragen, terwijl intussen een weigering beslissing (samen te wonen) heeft. Gelet op de opgelegde voorwaarden van de Vreemdelingenwet, kan een aanvraag in toepassing van gezinshereniging of een aanvraag tot het verkrijgen van een visum, in de regel niet worden ingewilligd wanneer er een weigeringsbeslissing is valt. De beslissing van verweerster maakt dan ook in alle omstandigheden een schending uit van het redelijkheidsbeginsel. Het derde middel is bijgevolg eveneens ernstig.”

Artikel 12 van het EVRM bepaalt:

“Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten die de uitoefening van dit recht beheersen.”

Op geen enkel ogenblik werd aan de verzoekende partij de mogelijkheid tot huwen geweigerd.

Verzoekende partij heeft op 3 juli 2017 een aanvraag mogen indienen voor registratie van de wettelijke samenwoning. Bij beslissing van 28 november 2017 werd evenwel beslist dat de registratie van de wettelijke samenwoning van verzoekende partij en mevrouw L. diende te worden geweigerd, gelet op de vele feitelijke omstandigheden, die ertoe nopen te besluiten dat de wettelijke samenwoning van gedaagden er allerminst op gericht was een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen, doch dat er een verblijfsrechtelijk voordeel wordt nagestreefd.

Volgens de vaststaande rechtspraak van de Raad van State kan het recht om te huwen, vervat in het artikel 12 van het EVRM, geen beletsel vormen voor een maatregel tot verwijdering van een vreemdeling die hier illegaal verblijft (RvS 19 juni 1992, nr. 39.756).

Nog daargelaten de vraag in hoeverre het recht, vervat in artikel 12 van het EVRM niet werd uitgeput, dient alleszins te worden benadrukt dat de Raad vaststelt dat de verdragsrechtelijke en wettelijke regels inzake het huwelijk en het gezinsleven niet kunnen worden aangewend om aan de dwingende regels van binnenkomst, verblijf en vestiging in het Rijk te ontsnappen (RvS 1 juni 2006, nr. 159.485).

Bovendien toont de verzoekende partij op het eerste gezicht geheel niet aan dat zij ingevolge de bestreden beslissing niet zou kunnen huwen in haar land van herkomst. Beide partners hebben de Braziliaanse nationaliteit, hetgeen het huwelijk zelfs vergemakkelijkt.

Op het eerste gezicht maakt de verzoekende partij een schending van artikel 12 van het EVRM niet aannemelijk.

In zoverre verzoekende partij zich beroept op een vermeende schending van artikel 13 van het EVRM, laat de Raad gelden dat dit artikel alleen maar kan geschonden worden indien de schending van een ander artikel van het zelfde verdrag aangetoond wordt.

In casu toont de verzoekende partij *prima facie* niet aan dat een ander artikel uit hetzelfde verdrag werd geschonden, zodat er op het eerste gezicht geen sprake kan zijn van een schending van artikel 13 van het EVRM.

In zoverre de verzoekende partij wijst op de thans hangende procedure bij de familierechtbank is de Raad van oordeel dat dit gegeven niet van dien aard is om afbreuk te doen aan de bestreden beslissing.

De beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand tot weigering van de registratie van de samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, ressorteert niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek een persoonlijke verschijning verplicht is. Verzoekende partij toont niet aan dat zij zich niet door haar advocaat kan laten vertegenwoordigen in haar procedure voor de familierechtbank. De verzoekende partij maakt op het eerste gezicht niet aannemelijk dat zij in België moet blijven om haar verdediging waar te nemen. Evenmin toont zij aan op grond waarvan zij het recht zou hebben om in België te verblijven zolang zij een beroep lopende heeft bij de familierechtbank. Dergelijk beroep heeft immers geen schorsende werking.

Artikel 13 van het EVRM voorziet in een recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht. Deze bepaling heeft betrekking op het rechtsmiddel waarover de verzoekende partij beschikt om zich tegen een ten aanzien van haar genomen beslissing in rechte te voorzien. Deze bepaling heeft geen enkel uitstaans met de verplichtingen van het bestuur, wanneer deze een administratieve beslissing neemt, doch enkel met de aard van het beroep dat de verzoekende partij tegen een dergelijke beslissing kan instellen. De verzoekende partij geeft voor het overige geen enkele concrete verduidelijking waarom zij deze bepaling geschonden acht, zodat een schending *prima facie* niet kan aangenomen worden. Op het eerste gezicht blijkt niet dat aan de verzoekende partij een daadwerkelijk rechtsmiddel wordt onzegd.

Het derde middel is evenmin ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend zeventien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU